

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΝΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Ρογήρος χαϊρώθηκε τότε το λοχαγό, ο οποίος του ανταλλάσσει το χαιρετισμό, εξαιρετικά ταχυμένως, εξακολουθώντας να τον κατατρύχει με τα βλέμματά του.

Καθώς έτοιμαζόταν να ξεναγορήσῃ το καπέλο του, έννοιωσε ξαίαρνα διὰ εἴρωστα χέρια νὰ τὸν ἀγκυάλιζον καὶ νὰ τὸν σηκώνουν ἀπὸ τὴ γῆ.

Ήταν ὁ δὸν Μαθουρίνος, ὁ ὁποῖος, ἀναγυροῦσάντας τὸν Ξεαρνα, εἶχε τραβῆσῃ τὴν έννοιουασμὸν πρὸς αὐτόν.

— "Α! μὰ τὸν ἅγιον Βιλλιβρόδ!" φώναξε ὁ αγαθὸς ἐφημέριος. Εἶχα ὀνειρευθῆ ἀπόψε ἄσπρο ἐκλεκτὸ κρασί, πὸς ὅλοι Ξεαρνοὶ πὸς εἶνε καλὸ σημάδι... Νὰ λοιπὸν πὸς τὸ ὄνειρό μου ἀλήθευε... Μὲ προειδοποίησε ὅτι ἐπιλεξέ νὰ γῆθῃ σὺ, παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί! Μὰ ἀγκυλάστε με λοιπὸν!... "Α! Ἐξὼ σπουδαῖα πράγματα νὰ σὰς πῶ!...

— Γι' αὐτὸ σὰς τὸν ἀγῆνο, σεβασμιώτατε, εἶπε ὁ δούξ, κρῖνοντας πρὸς τὸ Ρολάνδο, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ κωτάζῃ τὸν Ρογήρο Ξεαρνασμένος νὰ τὸν ἀκολούθησῃ.

Ο Ρογήρος, ζωομελῶντας πῶσι καὶ συγγυμένως, εἶπε στὸν ἐφημέριον:

— "ὦ! πόσο εἶμαι ευτυχῆς πὸς νὰς Ξεαναβλέπω, δὸν Μαθουρίνε! Μπορῶ νὰ σὰς ἀπευθῆνω τὰ συγγυητήριά μου γιὰ τὴν ἰγεία σας, ἢ ὁποῖα, ἐπειτα ἀπὸ τὴς θλιβερῆς ἐκείνης ἡμέρας, μοῦ φαίνεται ἀνθηροτάτη!...

— Ναι, ναι, ἀπάντης ὁ δὸν Μαθουρίνος, βῆτε! ἀπὸ τὸς σεσησῆς καὶ παθήματα, διατηροῦμαι πρᾶγματι καλῶς!... Ἄλλὰ μὴ σῆστε μου γυήρως γιὰ τὴ βασιλεία σας!... Μὰ εἶλατε στὸ δομῶτά μου... Ἐκεῖ θὰ κωβεντάσομαι καὶ θὰ σὰς προσφέρω τίποτε, ὡς ὅταν νὰ εἶσθε ἢ ὅρα τὸ δειτῆνοι... Ὅτι πεινάς βέβαια καὶ θὰ διαψῶ!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δὸν Μαθουρίνος, παρέσυρε τὸ νῆο πρὸς τὸ περὶττερο.

— Μὰ τὸν ἅγιον Βιλλιβρόδ, τοῦ ἔλεγε στὸ δρόμο, ἔρχεσθε πολὺ ἐγκαίρως!... Πραγματικῶς ὁ θεὸς ἔβαλε τὸ δάχτυλό του καὶ σὰς ἔφερε ἔδω!... Φαντασθῆτε ὅτι... "Ἄς σωπάσω ὅμως, γιὰτὶ βλέπω νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας διὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ποῖται κανεὶς ν' ἀρῆγῃ ν' ἀποῖνε μερικὰ πράγματα.

Τὰ αὐτὰ, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλοῦσε ὁ ἐφημέριος, ἀνῆλκαν στὸ Ροβέρτο Κέρ, ὁ ὁποῖος, ἔρχόμενος ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά, τραβοῦσε πρὸς τὴ διεύθυνσι τῶν δύο συνομηλῶν.

Ο Ροβέρτος, βλέποντας Ξεαρνα κατὰ πρόσσωπο τὸ Ρογήρο, Ξεαρνασῆκε ὅλι λιγότερο ἄν' ὅσο εἶχε Ξεαρνασῆκε πρὸ ὀλίγου ὁ Φερουλίλιας... Ἡ ἔκπληξις του ὅμως ἦταν ἀνάμικτη με τρῶμα... Βλέποντάς του κανεὶς, θὰ ἔλεγε ὅτι εἶχε ἀντιχρῆσει Ξεαρνα τὸ κεφάλι τῆς Μεδουσῆς.

Ἄγρος, κελιδνός, εἶχε σταθεῖ, ἔχοντας κωρυφομένα τὰ μάτια του ἐπάνω στὸν ἔξνο.

Ο Ρογήρος οἰκίρησε κ' αὐτός, βλέποντας τὴ βλοσυρὴ μορφή του Ροβέρτου.

— Ποῖος εἶν' αὐτός; ρώτησε με σιγανὴ φωνὴ τὸν ἐφημέριον. — Ο παλιὸς γωμάματῆς τοῦ μακαρίτου Κοντοσταύλου, τοῦ ἀπάντης ἐκείνου.

Ἐντομηταξὺ ὁ Ροβέρτος, ἀνακρίνοντας κάπως τὴν ψυχραιμία του, ἐκαρτέθη τὸν ἐφημέριον καὶ τὸ Ρογήρο. Ο τελευταῖος ἔως ἀναισθησῆτος τοῦ ἀναπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ πολὺ ψυχρῶ, με μὴ ἀπλὴ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ.

— Μὰ τὸ Σατανά! ψυθῆρισε ὁ γωμάματῆς με λύσσα. Νὰ ἔνας αἰθαδαὶς εὐστατρίδης!...

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λί-

γο ψυθῆρισε τὰ λόγια τοῦ Ρολάνδου:

— Τὶ θωιότης!...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ δὸν Μαθουρίνος καὶ ὁ Ρογήρος ἔπιπαιναν στὸ περὶττερο.

Ὅταν Ξεαρνασῆθηκαν, ὁ Ροβέρτος, πὸς εἶχε σταθεῖ σὸν ἀγαθὸν στὸ μέρος, ἴσπου τοὺς εἶχε συναντήσῃ, έννοιωσε νὰ τὸν περιβόρῃ πυγόμενος ἰδρώτας.

— Τὶ σημαίνει ἡ ἐμφάνισις αὐτῆ; ψυθῆριξε με τρῶμα. Μήπως εἶνε τίκα ἢ τῶψις τῆς συνειδήσεώς μου πὸς ἔλαβαν μορφήν ἀνθρώπων καὶ ἤρθαν νὰ μποῖν μπροστά μου, τὴν στιγμὴ ἀκριβὸς πὸς πρόκειται νὰ μαζέρω τοὺς κόπους τῶσων ἐτόν πάλης καὶ ἐγκλημάτων!... Μήπως δὲν ἐτελείωσα ἀκόμα με τὸν κωρητὰ Κανδά; Δὲν μοῦ φτάνει τίκα ὅτι τὸν βλέπω τόσο σγυρὰ στὰ ὄνειρά μου!... Παῖ μωστηριώδης δύναμις τὸν ἔβγαλε τώρα ἀν' τὸν τάρρο του καὶ τὸν ἔρριξε στὸ δρόμο μου, γεμάτον κενάτα καὶ δάματα!... Λοιπὸν ἴσπαγει στ' ἀλλοθεῖ Θεὸς!...

Ἐπειτα ἀπὸ μωκρῆς στιγμῆς σὺλλογισμοῦ, ὁ Ροβέρτος Ξεαρνασῆκε νὰ κωρυφαίσῃ καὶ ἐνα διαβολικὸ ζωομελῶντας ἔωρυγατίσῃκε στὰ χεῖρά του.

— Πραγματικῶς εἶμαι ἀξιοῦσῆτος, ψυθῆρισε. Δὲν εἶμαι πᾶς ὁ ἴδιος πὸς ἦμαι ἄλλοτε!... Τὸ ἀνενναμία εἶν' αὐτὴ πὸς με κωρυφῆτε! Γιατὶ μὰ τίκα μὴ ἀσφαλῶς ὀμοίωτης νὰ με ταρῶθῃ τόσο!... Ἐμπρὸς, Ροβέρτε, Ξεαρνεῖ πάλι ὁ ἴδιος!... Ἄφρο θὰ εἶσαι μορῆσιος!...

Μπαίνοντας στὸ περὶττερο, ὁ ἐφημέριος φώναξε τὸν Ἰαπαδῖ:

— Μιζρὸς τρελλοκαλόυθῃ, τοῦ εἶλε, θέλει νὰ μοῦ κᾶνης μὴ μωκρὴ σῆρησιος!...

— Καὶ δέ, σεβασμιώτατε, ἀλλὰ με μὴ συμφωνία!...

— Ποιάν; ἐρώτησε ζωομελῶντας ὁ ἐφημέριος.

— Ἄμα, σεβασμιώτατε, σὰς παρακαλέσω κωμμά φορὰ νὰ με συγχωρῆστε γιὰ κανένα μωκρὸ ἔρωτικό μου ἀμαρτήμα, μὴ μοῦ τὸ ἀνῆρθητε!...

— Καλῶς... Καλῶς... Ἐὰ ἴδοῦμε!...

Τώρα ὅμως κᾶνε μου τὴ χάρι νὰ πᾶς νὰ πῆς στὸ μωγερο ὅτι ἔχω ἔνα ἔξνο στὸ τραπέζι μου καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς ἐκ μέρους μου νὰ φροντίσῃ ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ φαγητὰ.

— Τρέχο ἄμωσως, φώναξε ὁ ἀκόλουθος, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ ὑπηρεσία μου αὐτὴ θὰ εἶνε ἀξία συγχωρῆσεως διὰ ἀμαρτημάτων!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ Ἰαπαδῖς ἔγινε ἄφαντος.

— Καὶ τώρα, σεβασμιώτατέ μου, εἶπε ὁ Ρογήρος, κᾶνε με πάλι νὰ ἔξω!... μὴ σῆστε μου γιὰ τὴ Λευκῆ!...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτῆν, παιδί μου, ἐπρόκειτο νὰ σοῦ μῆλωσῃ πρὸ ὀλίγου!...

— Ἐξερτε πὸς εἶνε; ρώτησε με ἀγωνία ὁ νέος.

— Βοῖσκειτα ἔδω πέρα!... Πᾶν σῆς συναντήσω, βρισκόμουν μαζί της!...

Ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι αὐτῆ ὁ Ρογήρος, λίγο ἔλειψε νὰ τρελλωθῇ!...

— "Α! φώναξε. Ἄς μὴ κᾶνομε οὔτε στιγμὴ! Ὅδηγῆστε με κωντά της!... ὦ! πόσο βιάζομαι νὰ τὴν Ξεαναβῶ!...

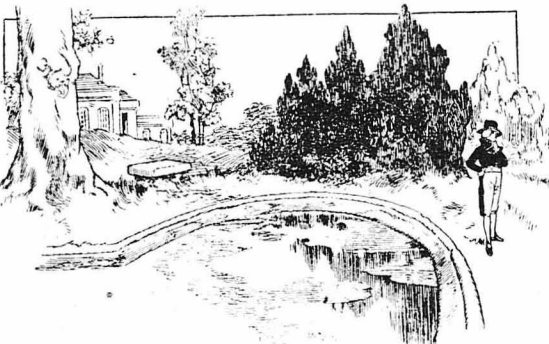
— Κᾶνε λίγη ὑπομονή! τοῦ ἀπάντησε ὁ δὸν Μαθουρίνος. Δὲν σοῦ εἶται πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἔφτασες ἐγκαίρως!... Εἶχα τοὺς λόγους μου πὸς σοῦ τὸ εἶτα αὐτὸ!... Ὁ δούξ ἔχει τὸ δονομά σου;

— Ἐρεῖ πὸς εἶμαι ὁ ὑποκόμης τοῦ Κίλουθ!

— Ἄλλὰ τὸ πραγματικὸ σου ὄνομα Ρογήρος Βάλτε!

— Τὸ ἀγνοεῖ!

(Ἀκολουθεῖ)

— Λοιπὸν ὑπάρχει σὶ' ἀλήθεια Θεὸς!...

